

Butlletí de la Secció Excursionista
de l'Ateneu Santjustenc

SEAS

Secció Excursionista de l'Ateneu Santjustenc, Carrer de l'Ateneu, 5 i 7.
08960 Sant Just Desvern.

Web: <http://www.florsloredo.com/seas>.

Adherida a la Federació d'Entitats Excursionistes de Catalunya (FEEC)

Núm. 256
Gener
febrer
2005

*Bachimala (al fons i al mig) i Punta Sabre (dreta)
des del camí que va des de la cabana de Sarrau a la
Senyal de Biadós. Fotografia de Felip Linares.*

HISTÒRIA DE L'EXCURSIONISME

7 gener — Conferència «L'excursionisme durant el franquisme», per Francesc Romà, a les 20.30 h. al local de la SEAS.

9 gener — Excursió de Colldejou a Llaberia, la Fou i Capçanes (Baix Camp), amb sortida del Parador a les 7 h.

11 febrer — Conferència «De les barraques als refugis», per Jordi Embodas, a les 20.30 h. al local de la SEAS.

13 febrer — Excursió de Pardines al Taga i Ribes (Ripollès), amb sortida del Parador a les 7 h.

11 març — Conferència «Les guies de muntanya», per Raimon Garcia-Quera, a les 20.30 h. al local de la SEAS.

13 març — Excursió des del coll de Merolla als Rasos de Tubau i Gombrèn (Ripollès), amb sortida del Parador a les 7 h.

MATINALS

9 gener — Excursió a Collserola (Baix Llobregat). Sortida a les 8 h. de la Pl. Verdaguer. Informació al tel 93 371 51 98.

23 gener — Excursió a la serra de l'Arca del Montseny (Osona). Sortida a les 7 h. de la Pl. Verdaguer. Informació al tel 93 371 51 98.

6 febrer — Sortida cultural a Sant Benet de Bages (Bages). Sortida a les 8 h. de la Pl. Verdaguer. Informació al tel 93 371 51 98.

20 febrer — Excursió als Gorgs Blaus i Sant Llogarri (Moianès). Sortida a les 7 h. de la Pl. Verdaguer. Informació al tel 93 371 51 98.

6 març — Excursió a Montserrat (Bages). Sortida a les 7.30 h. de la Pl. Verdaguer. Informació al tel 93 371 51 98.

20 març — Excursió al santuari de Cisa i Sant Mateu (serra de Marina). Sortida a les 7.30 h. de la Pl. Verdaguer. Informació al tel 93 371 51 98.

ALTA MUNTANYA

14 i 15 gener — Excursió a la Canal Sabat (Cadí).

25 i 26 febrer — Excursió al pic de Pessons (Andorra).

11 al 13 març — Excursió al Montardo (Val d'Aran).

ASSEMBLEA

12 febrer — Assemblea General Ordinària de la SEAS a les 18 h. al local social.

TEMPS DE DESCONCERT

Els darrers mesos han escampat rumors i notícies dels que més aviat ens posen la pell de gallina i en la realitat, sobretot, d'haver de viure un present de desconcert dins i fora de casa. En primer lloc, l'alarma ecològica per les dificultats que continua trobant la salvaguarda de la Vall de Sant Just. Encara no se'ns pot assegurar cap final feliç, més aviat sembla que les negociacions i permutes d'espais edificables són en un punt mort i fins es parla d'una crisi important dins de la coalició del govern municipal. Ens inquieta la possibilitat de veure sembrat de formigó un espai que hauria de romandre verge, objectiu pel qual han lluitat tant de temps les entitats i la ciutadania en general. És un tema, d'altra banda, que no podem deslligar del pla Caufec, a Esplugues de Llobregat, que també ens ha de preocupar als santjustencs per l'enorme impacte ambiental que produirà i per la pèrdua de muntanya que suposarà a la perifèria de Sant Pere Màrtir. Des de la SEAS ens sumem a la reivindicació cívica i popular que demana més responsabilitat als ajuntaments per impedir uns projectes urbanístics que considerem un atemptat de danys irreparables al patrimoni ecològic.

Una de freda i una de calenta. La bona notícia és que, amb data 6 d'octubre de 2004, l'actual govern de la Generalitat ha fet marxa enrere respecte del polèmic catàleg d'activitat físicoesportives del govern anterior on s'equiparava la tradició excursionista amb els esports d'aventura. La posició valenta de la FEEC, que va presentar recurs contra l'esmentat decret, ha estat determinant per aturar el desgavell i perquè l'aigua revoltada tornés a la tranquil·litat. Una clara demostració que cal estar sempre a l'aguait per defensar els nostres interessos, en el benentès que ningú més no ho farà per nosaltres.

Un altre conflicte el tenim a casa, a l'Ateneu, amb la seva dinàmica d'ensurts i alts i baixos constants. La junta torna a estar en crisis i s'han anunciat dimissions en un moment en què més aviat semblava que ens haviem de felicitar perquè, al costat de la bona marxa de les seccions, es torna a veure al bar-restaurant un ambient que feia anys que enyoràvem. No podem anar sempre amb l'ai al cor i, ens agradi o no, també des de la SEAS caldrà que ens plantegem seriosament la necessitat d'un pla estratègic sobre el futur i la viabilitat de l'Ateneu.

Ens toca viure, efectivament, un present de desconcert.

ASCENSIÓ AL BACHIMALA PER LA PUNTA SABRE

Daniel Cardona

Introducció

El punt de partida per realitzar els cims d'aquesta regió pirinenca és el refugi de Biadós (1.750 m), el qual prové d'una de les granges o cabanes que en aquesta altitud encara s'utilitzen quan pugen els ramats a la recerca de pastures per Sant Joan, baixant a la vall de Plan per Sant Miquel, a finals de setembre. El propietari del refugi és el Sr. Joaquín Cazcarra, el qual jo conec des de fa almenys més de 30 anys, tot i que, segons Oloron¹, en el XX Campament Internacional d'Alta Muntanya del 1961 ja hi consta la família Cazcarra. El refugi fou inaugurat el 1958, i no solament en té cura sinó que el millora constantment. Aquest refugi es coneix per dues coses, la primera perquè surt en totes les fotografies en primer terme amb els Posets al fons i la segona perquè s'hi pot arribar en cotxe fins a gairebé la mateixa porta, però abans cal seguir una pista estreta (en molt llocs sols hi passa un vehicle) d'11 quilòmetres des de Plan, la qual obliga que els "copilots" hagin d'estar atents per buscar les "entrades" de la pista que calen per poder-se col·locar en cas que us trobeu un altre cotxe de cara.

Però té un problema, si es vol fer un tres mil des d'aquest indret perquè els desnivells superen els 1.300 metres i queden lluny, exceptuant potser els Posets. Biadós té competència d'altres refugis: Tabernés (en mal estat, pista sols per 4x4) el qual està millor situat per fer l'olla Sabre-Bachimala-Ledomeur-Abeille-Port de la Pez-Culfreda i en la mateixa vall de la Cinqueta d'Añes Cruces, camí al port de Chistau (o Gistain) i a 1.880 m, hi ha la cabana de Puyarueso.

En el moment de la preparació de l'ascensió al Bachimala, sorgí la pregunta si ho fèiem per la via normal o primer pujant al pic Sabre i seguir després la cresta fins al cim. Finalment ens decidírem per aquesta última per no ser tan monòtona com és el cas de la via normal.

Hem dormit al refugi de Biadós, som a mitjan juliol de 2003 i la nit ha estat calenta (18°C) considerant els 1.750 m d'alçada. En unes altres condicions meteorològiques tindríem por de possibles tempestes, però una onada de calor que patim des de mitjans de juny fa que no li prestem atenció.

Del refugi de Biadós al Senyal de Biadós per Es Orieles

A les 7 del matí del dissabte divuit de juliol, sortim per darrera del

Punta del Sabre (3.136 m), al fons el Bachimala. Foto de Daniel Cardona

refugi (N) i un pal de senyalització ens anima «Bachimala: 3h. 30 min», quan en realitat són 4h. 30 min. El camí s'enfila decididament en zigzag entre els pins a través del barranc d'Es Orieles. Quan s'acaben els arbres som a 1.900 metres i a l'esquerra deixem el camí-pista que baixa a Tabernés; ara davant tenim un extens prat de lliris del Pirineu (*Iris xiphoides*) que amb el seu color blau fort i conjuntament amb la blancor de la paradísia (*paradisía liliastrium*) trenquen la monotonia del color groc cremat del sudorn, gramínia d'aquestes latituds. Deixem la pista que porta a una cabana que és a l'altre costat d'Es Orieles i ens enfilem a l'esquerra

a buscar la cabana de Sarrau (2.050 m), on en aquests moments li comença a tocar el sol. Duem **40 min** de camí. Ara sí que al fons es veuen en primer terme la Punta Sabre i a l'esquerra el Bachimala. Seguim per l'esquena d'ase que separa les conques del Cinqueta de Pez i Es Orieles. És una pujada monòtona que es trenca quan arribem a la cresta que baixa de la Tuca de l'Ixabre (2.448 m), baixem per una petita tartera a buscar l'inici del barranc de Bachimala i pugem definitivament a la Senyal de Biadós (2.538 m). **2h.10 min.**

Aquí trobem diferents grups, la majoria catalans, ja que aquest és un punt important per decidir si es vol

pujar al Bachimala per la via normal (cap a l'esquerra) o fer-ho per la cresta de la Punta Sabre, nosaltres fem aquesta última². A partir d'aquí se'ns hi afegeixen dues noies de Figueres que estan fent una estada al refugi de Biadós.

Del Senyal de Biadós al Bachimala per la punta del Sabre

A partir de la Senyal de Biadós, pugem per un fort pendent (NNE) on hi ha algunes fites que ens ajuden a seguir una certa cresta que s'estreny poc després i on hem de fer la primera desgrimpada compromesa que ens porta ara a un replà molt més ample (2.850 m). Ens parem i rumiem com podem salvar un ressalt força vertical que tenim davant nostre; la guia indica que hem de seguir les poques fites que hi ha en diagonal cap a l'esquerra i després de salvar diverses terrasses -algunes grim-pant- anar fins a una primera prominència de la carena principal, la qual salvem per la dreta fins que una canal segura ens porta al primer pic secundari (3.067 m). Ara seguim per la cresta, força aèria i exposada però sense dificultats, fins a la punta del Sabre (3.136 m). **4 h.**

Fem una bona parada perquè hem arribat bastant cansats i el grup està força trencat a l'haver seguit la cresta, així que no sortim fins que hi som tots i totes. Mentrestant, recu-

perem les forces bevem una mica d'aigua i ens adonem que hauríem d'haver portat les cantimplores de 2 litres, perquè durant tota la pujada no hi cap punt d'aigua. Observem la panoràmica que és espectacular, sobretot la "muralla" Posets-Eriste que tenim davant mateix, a més, el dia està acompanyant, cap núvol però força calor; a l'oest els Culfredes, Ordiceto, Punta Suelza (on feia pocs dies que hi havien anat els veterans de la SEAS), també vaig veure el coll de Cauarère que comunica l'Hospice de Riumajor amb Tabernés pel barranc del Culfreda i d'on em van venir records de la travessia del Pirineu, de l'hospitalitat de la família Daran de l'Hospice de Riumajor la qual, després d'una tempesta de llamps i trons tot venint del túnel de Bielsa pel port de Mudang i les crestes de Lià i d'Arricère, ens varen preparar una olla patuesa (quan els francesos en diran llenguadocià?) que "és igual que l'olla aranesa" segons ens feia observar l'àvia de la casa.

La veu del Felip m'ha trencat els pensaments "nois, som-hi, que falta poc!". El Xavier, per si de cas, agafa la corda de dins la motxilla per si hi ha algun pas complicat en aquesta cresta del Sabre fins al Bachimala on ja veiem les figures de persones que es mouen dalt del cim. Sens dubte la cresta imposa, és aèria i cal travessar dues cotes de 3.130 i 3.142 m amb les seves respectives desgrimpades, després de la darrera d'elles vénen els

últims 40 metres on la cresta és ampla i segura fins al Bachimala (3.177 m). Tot plegat **4h. 50 min** de temps acumulat.

El Bachimala també l'anomenen pic Schrader, en honor al geògraf i pirineista francès que, conjuntament amb Passet, pujaren per primera vegada l'11 d'agost de 1878. La primera catalana no és fins al 1916 a càrrec de Juli Soler Santaló³. Dic això perquè alguna guia aragonesa diu "también mal llamado pico Schrader desde la vertiente norte" i segueix "pico íntegramente situado dentro de Huesca, puesto que la frontera mal colocada en muchos mapas, desciende des de la punta Ledormeur hasta el puerto de Aguas Tuertas", quan precisament l'esperit pirinenc no té fronteres i molts noms dels cims ho foren d'excursionistes i geògrafs francesos.

Les fotos de rigor, ara amb les càmeres fotogràfiques digitals, totes queden ben enfocades i les dues noies que s'havien afegit a la Senyal de Biadós molt contentes de realitzar els primers tres mil. La panoràmica des d'aquí en comparació amb la punta Sabre, és que ara veiem tota la part nord que ens tapava precisament el cim on som, així ens adonem que la cresta des del Bachimala segueix una sèrie de tres mils: Punta Ledormeur (3.120m), Punta de l'Ibon (3.100 m), Petit Bachimala (3.061 m), Pic Marcos Feliu (3.057m) en memòria de l'antic president del CD

Navarra i, per acabar, el pic de l'Abeille (3.029 m).

El retorn per la via normal

Ens hem estat gairebé una hora dalt del cim i, quan falten deu minuts per les dues de la tarda, comencem a baixar cap a l'oest, seguint la cresta que és molt fàcil⁴, no cal seguir-la tota i el camí baixa ràpidament en zigzag cap a l'OSO. Passem per sota la Punta Sabre i anem a buscar el barranc del Bachimala, veient de lluny el camí o les fites les quals salven un ressalt de baixada i voregen la cubeta del sud del Bachimala-Punta Sabre. No hi ha gota d'aigua, ni de neu i el sol de juliol pica fort ja que continuem sense cap núvol. Per fi ara baixem decididament cap al Senyal de Biadós. **6h. 12 min.**, on trobem diverses colles que descansen i mengen una mica; nosaltres farem el mateix, però amb la poca aigua que portem els sòlids costen d'empassar.

Pugem una mica per anar a buscar la cresta que baixa de la Tuca d'Ixabre i ara veiem les nombroses "onades" que fa el paisatge i que hauré de baixar gairebé 600 metres; primer passant per la cabana de Sarrau i després vers l'inici del bosc d'Es Oriels.

Hom quan baixa pel mateix camí es pregunta el difícil que haurà estat la pujada perquè ara no anem més ràpids que el matí i estem sens dubte molt més cansats o els genolls ja

no responen. Un company ens espera sota la cabana perquè no agafem el camí de la dreta que ens portaria cap a Tabernés. Els dos cents quaranta metres que ens falten de baixar amb ziga-zaga dins de la pineda fins al refugi de Biadós es fan interminables i sols se sent el soroll dels pals quan piquen alguna pedra. En una de les corbes del camí, veiem el teulat del refugi i això ens anima: en deu minuts ja hi som. Són les cinc de la tarda. En total han estat **7h. 57 min.**

Hi ha molta animació fora el refugi, on la temperatura és molt agradable amb aquest sol de juliol, el qual ja es pon una hora abans que Sant Joan, i amb la panoràmica dels Posets de fons. Hi ha un grup de gent que precisament explica la pujada a aquest cim, altres prenen el sol i, sorpresa, les dues noies de Figueres i els seus familiars ens conviden a cava per fer els dos primers tres mil. Explicacions de l'aventura de la cresta de la Punta Sabre-Bachimala i ens acomiadem perquè hem d'anar a dormir a una fonda de Saravillo situada a l'inici de la vall de Chistau.

Saravillo és el primer poble que trobem quan ens endinsem a la vall de Chistau, depèn de Plan i cal destacar l'interessant camí vell que va a la capital salvant el congost de la Inclusa.

Un matí de turisme per San Chuan de Plan

La vall de Chistau o del Cinqueta, té dues parts; una primera que comença abans que la vall s'uneixi al Cinca a la població de Salinas i on s'obre una vall amb les poblacions de Saravillo, al marge esquerre de la vall i Sin, Señes i Serveto, al marge dret. La carretera salva, amb diferents túnels a la roca, el congost de la Inclusa (amb alt aragonès Anclúsa⁵, vall tancada, congost) el qual separa la segona part que és la vall de Plan, molt més oberta i on el Cinqueta crec que fa l'únic meandre del seu recorregut dibuixant un triangle isòsceles on al vèrtex, 350 metres més alt, hi ha Gistain i a la base San Chaun de Plan i Plan, ambdós molt propers ja que hi ha deu minuts a peu i, com diu el refrany, "De Plan a San Chuan, les gallines se'nie ban".

És recomanable la visita al museu etnològic de San Chuan de Plan, no tan sols pel museu sinó també per la guia, la Maria Bardají (Bardaxí). No té cap títol oficial però el seu entusiasme i la seva estimació pel poble transpira en cada cosa que ens ensenya. Li pregunto per una màquina manual de separar el gra de la palla, amb segell metàl·lic de Tarbes. "Maria esto queda muy lejos", "moced" em respon, "la traxeron a peu quatre ómes por el Port de Plan". Aquest coll de 2.527 m d'alçada està al mig entre l'Hospital de Gistain i l'Hospice de Riumajor. El museu ens ensenya tota la vida dels últims cent anys a la vall de Gistain, una vall

autosuficient: els menjars, la roba a partir del cànem que cultivaven al riu, la bugada amb la cendra de la llar de foc, els jocs dels nens i les nenes, les bitlles... Tot em va fer recordar el magnífic llibre etnològic de Violant Simorra⁶ «El Pirineu espanyol», una cultura que ha desaparegut completament en els últims 30 anys.

Li faig l'última observació de xafarder, a la Maria, i li pregunto si recorda alguna cosa de la Guerra Civil, la famosa Bossa de Bielsa, reducte republicà i que era la línia que anava del massís del Mont Perdut, a l'oest, fins al pic d'Añes Cruces a l'est. El quadrilàter seguia amb una

línia que sortint de les Tres Sorores passava pel canyó d'Añisclo fins al Cinca i una altra que d'Añes Cruces, passava pels Posets, coll de Sahún, coll de Corones, Cotiella fins a la Peña Montañesa, la qual el tancava pel sud, això també ho va explicar l'Estanislau Torres⁷. Tota la vall de Plan va ser bombardejada el juny de 1938 pels avions Fiat italians davant la resistència de la 43a Divisió, formada en gran part pels «pirinencs» de l'escola de guerra de la Generalitat i formada la majoria per excursionistes de la UEC, CEC, Palestra i d'Estat Català... i pels comunistes, la majoria dels quals eren d'un contingent de Guadalajara del qual n'era

Refugi de Biadós

cap el tinent coronel Antonio Beltrán “El Esquinazado”, aragonès de Canfranc (tot un personatge!), i que no varen compaginar gens amb els catalans. Encara es recorda l’Andreu Xandri com a capità d’aquesta companyia de pirinencs. Xandri havia fet la nord del Cerví i morí en un bombardeig franquista a la vall de Pineta.

La Maria em mira als ulls i em diu que no va ser com a Bielsa on es va cremar tot el poble, perquè la majoria de cases eren de fusta, si bé aquí, a San Chuan, moltes cases ja no es van refer mai i tota la seva família va haver d’emigrar a França (Arrau) pel port de Plan. Hem deixat la Maria i quan pujo al cotxe sols penso que quan arribi a Sant Just rellegiré el llibre de l’Estanislau Torres “La Bossa de Bielsa” per saber una mica més d’aquest Pirineu on sembla que no passi mai res.

Bibliografia

1. A.OLORON, «Del Campamento de Alta Montaña celebrado en Viadós». *Revista Pyrenaica* nº 3, 1961, pàg.126-128.

2. A.ARMENGAUD i A.JOLIS «Gran Bachimala (Schrader) 3.177 m», dins *Posets-Maladeta*, Montblanc-Centre Excursionista de Catalunya, Barcelona, 1968, pàg. 107-111.

3. L. ALEJOS. «Gran Bachimala (3.177) - Punta del Sabre (3.136) por el Collado de Señal de Viadós y la cresta meridional». *Guia Montañesa*

3.000 metros de los Pirineos. Volumen II. Sua Ediziak, Bilbao, 1999, pàg 28.

4. J.FERRANDO. «Vall de Chis-tau. La bellesa intacta del paisatge. Pic de Bachimala (3.177 m)». *Revista Vèrtex* núm. 184, 2002, pàg. 59-60.

5. A. BALLARÍN «*Civilización Pirenaica*». La Editorial, Zaragoza, 1972.

6. R.SIMORRA I VIOLANT. «*El Pirineo Español*». 4a edició ad litteram. Editorial Alta Fulla. Barcelona, 2003.

7. E.TORRES. «*La bossa de Bielsa*». Edicions Destino, Barcelona, 1977, 1^a. edició.

Cartografia

Bachimala- Cotiella. Escala 1:50.000. Editorial Alpina. Granollers 1976.

Assistents

Lluís Alonso, Xavier Buenos-vinos, Daniel Cardona, Albert Cortès, Felip Linares, Rafel Malaret, Francesc Miguel, Pere Orriols i Josep Lluís Solé.

RESULTAT DEL CONCURS FOTOGRÀFIC DE LA SEAS DE 2004

A l'edició d'enguany del Concurs Fotogràfic s'han presentat 33 concursants amb un total de 87 fotografies.

El jurat va estar format per Neus Malaret, Teresa Pérez, Carles Pons, Lluís Carbonell i Francesc Fàbregas, atorgant el 7 de setembre de 2004 els següents premis:

— Millor col·lecció: «Serenor», de Maria Lluïsa Sanz

— Millor fotografia: «Parcel·les d'un cos...reial», d'Anna Ballart.

— Fotografia més original: «Rural 3», de Manuel Sánchez.

— Millor fotografia feta en les excursions de la SEAS: «Ventijol», de Jordi Farràs.

Durant el Sopar de Motxilla que va tenir lloc el dia 20 de setembre amb l'assistència de 71 companys, va ser elegida per votació popular la fotografia «Illa La Nasse», de Joan Portes.

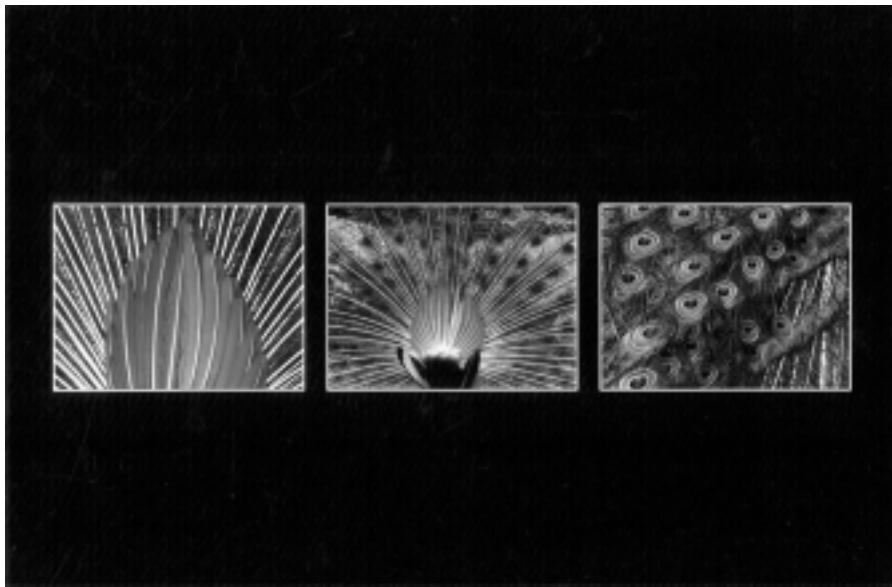
En el mateix sopar es va lliurar una placa d'agraïment a Josep Maria Rius per la seva tasca a les matinals i a Romà Pujadas uns CD de mapes digitals per la seva col·laboració en una darrera conferència. Cal destacar la presència al sopar de Jana Rius, que aleshores tenia 8 mesos i que és la sòcia més jove de la SEAS.

Patrocinadors

Els patrocinadors han estat en aquesta edició: Ajuntament de Sant Just, "La Caixa", Finques Amat i la Unió de Botiguers.

Una de les fotografies de la millor col·lecció, de Maria Lluïsa Sanz

Millor fotografia: «Parcel·les d'un cos ...reial», d'Anna Ballart

Fotografia més original: «Rural 3», de Manuel Sànchez

Millor fotografia per votació popular: «Illa La Nasse», de Joan Portes

Millor fotografia feta en les excursions de la SEAS: «Ventijol», de Jordi Farràs

HISTÒRIA DE L'AMETLLER

A l'hort que jo tresco
hi tinc noranta ametllers;
em donen gran il·lusió
tant a mi com als demés.

No els perdo la mirada
durant la seva floració.
Flors que obren cada dia
causant-me admiració.

Bonica és la seva blancura
durant tot el mes de febrer.
La florida com la prunera
una gelada la pot fer malbé.

L'ametller és l'arbre resistent.
Els seus fruits ho demostren:
closca dura i bon tancament.
És bona despesa per l'hivern.

Les ametlles escaldades
els salta molt bé la pell
i al ésser ben pelades,
torrades, postre suculent.

Aquesta vol ser la història
d'un arbre molt generós
amb poca saó guardada
ell, es manté ben frondós.

He passat alguna estona
a l'ombra d'un ametller.
Algun ocell hi fa la niada
per a mi, tot un gran plaer.

He travessat els vuitanta.
El temps no compta tant,
veig com porta la becada
la novellada, alimentant.

No deixa de venir cada dia,
l'espero amb gran il·lusió.
L'ocell posa raig d'alegria
a mi em treu tota tristor.

Que bonica és la natura
i poder-la contemplar.
L'ametller amb frescura
és el primer en despertar.

Miquel

ACORDS DE LA JUNTA

Reunió del 8 de novembre de 2004

— La nostra Secció participarà als actes solidaris que l'Ateneu organitza el 18 de desembre, destinats a recaptar fons per a la Fundació Vicenç Ferrer que lluita contra la fam a l'Índia. L'acte consistirà en una sessió fotogràfica sobre «L'Elbrus, el cim més alt d'Europa» a càrrec de Josep Perpinyà.

— A la reunió es dona a conèixer la nova web de l'Ateneu que és <http://santjust.org/ateneu>.

— S'informa del canvi que ha fet el govern actual de la Generalitat en el redactat del *Catàleg d'Activitats Fisicoesportives*: s'ha eliminat l'activitat excursionisme tal com havia demanat la FEEC en nom detotes les entitats excursionistes (vegeu al Butlletí 253 el Manifest de les entitats excursionistes del Baix Llobregat).

— Per coincidir amb la mateixa data de l'assemblea de l'Ateneu, es decideix endarrerir la nostra al 12 de febrer.

— Pere Aceitón informa la Junta sobre els diversos temes tractats al Consell de Medi Ambient de Sant Just i també ho fa de la Fira del Llibre celebrada al Collsacabra, a la qual ha assistit i en destaca el gran interès que té per al món excursionista.

Reunió del 13 de desembre de 2004

— Es fa una primera revisió dels temes que seran tractats a la propera assemblea de la Secció, un dels quals és el reajustament dels càrrecs de la Junta actual per tal d'adaptar-los a la normativa del nostre *Reglament de Règim Intern* d'acord amb els estatuts de l'Ateneu. Un altre dels temes que serà tractat a l'assemblea serà el de la revisió d'alguns aspectes de les bases del Concurs Fotogràfic, amb l'ànim de millorar-lo.

— La publicació del proper llibre sobre «La masia» preocupa perquè la subvenció de l'Ajuntament probablement no cobrirà el cost total per la qual cosa caldrà plantejar a l'assemblea que tingui algun cost per als socis.

— Jordi Gironès dona informació sobre la reunió que ha mantingut amb Protecció Civil, depenent del nostre Ajuntament, arran de la qual ha quedat palès que els actes de caire popular que fem des d'ara dins del nostre terme municipal haurem de coordinar-los amb aquest organisme.

— La Ruta Palau que vam realitzar el propassat 28 de novembre a Santa Creu va anar força bé. Hi van participar de 48 companys, 15 dels quals no havien participat mai en una excursió de la SEAS.

SEAS

Butlletí de la Secció Excursionista de l'Ateneu Santjustenc

Any XXXIX, núm. 256

Equip d'edició del butlletí: Daniel Cardona, Isidor Cònsul, Ferran de la Fuente, Jordi Gironès i Agustí Revilla (taula de redacció), Jordi Gironès (autoedició), Elisabeth Bart (tramesa), i Josep Nuet (dissenyador de la maqueta).
Correcció de textos: Servei Local de Català.

Índex

Portada: Bachimala i Punta Sabre des del camí que va des de la cabana de Sarrau a la Senyal de Biadós. Fotografia de Felip Linares.	
Calendari	436
Editorial: Temps de desconcert	437
Ascensió al Bachimala per la Punta Sabre, per Daniel Cardona	438
Resultat del Concurs fotogràfic de la SEAS 2004	445
Història de l'ametller, per Miquel	448
Informació de la SEAS	449

Amb la col·laboració de:

Ajuntament de
Sant Just Desvern

CISTELLERIA BALLART, Bonavista, 82, tel. 933 71 13 64

DISSENY MOBLES, Creu, 42, tel. 933 7212 52

FLORS LORETO, Creu 66, tel. 933 72 31 03

FORMA CUINA, Creu 54, tel. 934 73 35 59

LLIBRERIA RESSENYA, Creu 54, tel. 933 71 08 43

IMMACULADA AMAT, JUST AMIGÓ, MARCEL·LÍ CAMATS, FRANCESC HOMEDES